

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษา เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาประเทศและเป็นตัวเร่งสำคัญที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาสิ่งต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วมากทั้งในด้าน เศรษฐกิจ การเมือง สังคม ตลอดจนความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ และวิทยาการต่าง ๆ การขยายตัวทางด้านวิชาการเป็นไปอย่างไม่หยุดยั้ง ทำให้มีผลกระทบต่อการจัดการศึกษา ซึ่งสภาพปัจจุบันที่เป็นอยู่ ปรากฏว่าการจัดการเรียนการสอนของครูยังไม่ประสบผลสำเร็จตามที่ต้องการ จากการติดตามประเมินผลการใช้หลักสูตรของกรมสามัญศึกษา และกรมวิชาการ (2529: 1) ได้พบว่า "โรงเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร ซึ่งพอสรุปได้คือ ปัญหาเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ ปัญหาเกี่ยวกับการประเมินผล ปัญหาเกี่ยวกับสภาพการปฏิบัติการสอนของครู อาจารย์ ในโรงเรียน ปัญหาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียนการสอน ซึ่งปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้มีผลกระทบโดยตรงต่อการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน" จึงต้องมีการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เพื่อพัฒนากำลังคนส่วนใหญ่ของประเทศให้มีคุณภาพ ดังที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ และ สุจริต เพียรชอบ (2522: 1) กล่าวว่า

การจัดการศึกษาในระดับมัธยมนี้ผู้เรียนกำลังอยู่ในวัยรุ่น ผู้ที่จะจัดหลักสูตรการเรียนการสอนกิจกรรมและประสบการณ์ต่าง ๆ ให้กับเด็กวัยรุ่น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจเด็กทั้งในด้านความสนใจ ความสามารถในการเรียนรู้ ความคิด ค่านิยม รสนิยม และความต้องการของเด็กวัยรุ่น วัยรุ่นส่วนมากกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียน เพราะฉะนั้นโรงเรียนและครู จึงมีบทบาทสำคัญในอันที่จะศึกษาให้เข้าใจถึงบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นเหล่านั้น ทั้งนี้เพื่อจะได้จัดโรงเรียน หลักสูตร และการปกครองไปในทางที่จะสนองความต้องการของเด็กวัยรุ่นเหล่านั้น

ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาโดยเฉพาะครูผู้สอน ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพของการศึกษา จำเป็นจะต้องได้รับการพัฒนาให้มีความรู้ความสามารถเพื่อ

รับกับการเปลี่ยนแปลง และความก้าวหน้าทางด้านการศึกษาที่กำลังเป็นอยู่ ครูเป็นผู้ที่มีบทบาทอย่างยิ่งต่อการศึกษาของชาติ เพราะครูเป็นผู้ให้ความรู้ ประสบการณ์และอบรมให้เยาวชนของชาติ เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพ ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช (2526: 194) พระราชทานแก่ครู นักเรียนโรงเรียนไกลกังวลหัวหิน เมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2524 จึงขออัญเชิญมากล่าวในที่นี้ดังนี้คือ

ข้อหนึ่งของครูจะต้องฝึกฝนตนเองให้แตกฉานและแม่นยำชำนาญทั้งในด้านวิชาความรู้ และวิธีสอน เพื่อสามารถสั่งสอนได้อย่างกระฉ่างแจ่ม และถูกต้องสมบูรณ์ อีกข้อหนึ่งจะต้องฝึกหัดจิตใจของตัวให้หนักแน่น สุจริต ซื่อตรง ประกอบด้วย เมตตา และความสุภาพอ่อนโยน จะทำให้ศิษย์มองเห็น ซึ่งและประทับใจในความสามารถ และความดีของครู

ครูจึงมีความสำคัญอย่างมากในการพัฒนาการศึกษา มีความรู้ทักษะการสอนเป็นอย่างดี รู้จักแสวงหาวิธีการและ เทคนิคใหม่ ๆ มาปรับปรุงการเรียนการสอนให้ทันต่อความก้าวหน้าทางวิทยาการต่าง ๆ อยู่เสมอ ดังที่ สุจริต เพียรชอบ (2531: 19) ได้กล่าวไว้ว่า "การจัดกิจกรรมการสอนที่จะนำหลักสูตรวิชาภาษาไทยไปใช้ให้ได้ผลดี ครูผู้สอนควรจะได้ใช้กลวิธีการสอนต่าง ๆ และจัดกิจกรรมแปลก ๆ ใหม่ ๆ หลายชนิดเพื่อให้การเรียนการสอนภาษาไทยสนุกสนาน มีชีวิตชีวา นักเรียนรู้จักคิด และมีทักษะทางภาษาดีสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้" สิ่งหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาครูในด้านวิชาการ และช่วยให้งานวิชาการมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ก็คือ การนิเทศการศึกษา ดังที่ ชารี มณีศรี (2530: 20) ให้ความหมายของการนิเทศการศึกษาคือ "แผนงานที่จัดขึ้นเพื่อปรับปรุงคุณภาพของการเรียนการสอน และการนิเทศการศึกษาเป็นบริการทางวิชาการให้แก่ครู" นอกจากนี้ สัจจ อุทรานันท์ (2530: 23) ยังได้กล่าวว่า "การนิเทศการสอนเป็นการนิเทศครูที่ทำหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอนให้สามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ"

ปัจจุบันการนิเทศการศึกษาโดยศึกษานิเทศก์ ไม่สามารถกระทำได้อย่างทั่วถึง เนื่องจาก การขยายตัวในด้านจำนวนโรงเรียนและขนาดของโรงเรียน ทำให้บุคลากรในโรงเรียนมีจำนวนเพิ่มขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก ดังนั้นการนิเทศการศึกษาโดยศึกษานิเทศก์ จึงไม่เพียงพอและนิเทศไม่ทั่วถึง เพราะจำนวนศึกษานิเทศก์มีน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนของโรงเรียนและครูในระดับมัธยมศึกษา ที่กำลังเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จึงจำเป็นต้องอาศัยวิธีการใหม่หรือระบบนิเทศการศึกษาอีกแบบหนึ่งเข้าช่วย ซึ่งเรียกว่า "การนิเทศการศึกษาภายในโรงเรียน" ดังที่ ลิปปนนท์ เกตุทัต

(2518: 139) ได้กล่าวว่า "การนิเทศภายในโรงเรียน เป็นการนิเทศการศึกษาโดยอาศัยบุคคลภายในโรงเรียนเองเป็นผู้นิเทศ ได้แก่ ครูใหญ่ ผู้ช่วยครูใหญ่ หัวหน้าหมวด หรือสายวิชา รวมทั้งครูที่มีความรู้ความสามารถ ความชำนาญ ตลอดจนประสบการณ์ในด้านการสอนเฉพาะสาขาวิชา ทำการนิเทศครูในโรงเรียน ในรูปของการเป็นที่เลี้ยง การปรึกษางานในหมู่คณะ ตลอดจนการให้ความรู้เพิ่มเติม โดยถือหลักการหนักกำลังกันปฏิบัติงานให้สำเร็จได้ด้วยดี" และคาร์ล ดี กลิคแมน (Carl D. Glickman, 1981: 6) ได้กล่าวว่า "การนิเทศการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ควรเริ่มต้นจากผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับปัญหามากที่สุดคือ ครู และต้องได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร ผู้ช่วยผู้บริหาร หัวหน้าหมวด หรือหัวหน้าสายวิชา ผู้นำทางวิชาการ นักพัฒนาหลักสูตร และเจ้าหน้าที่ธุรการของโรงเรียน" ซึ่งสอดคล้องกับ ฉลอง ปิ่นทอง (2527: 17) กล่าวถึงความสำคัญของผู้นิเทศว่า "ผู้นิเทศมีความคุ้นเคยกับครูอยู่แล้ว ทำให้บรรยากาศในการนิเทศทำได้ง่ายเป็นกันเอง ไม่ต้องเสียเวลากับการสร้างความคุ้นเคยเหมือนศึกษานิเทศก์ หรือผู้บริหารภายนอกโรงเรียน และสามารถติดตามผลการปฏิบัติงาน หรือผลการนิเทศได้ตลอดเวลา"

แต่ในทางปฏิบัติ ปรากฏว่า การจัดการนิเทศภายในโรงเรียนยังไม่สามารถบรรลุผลเท่าที่ควร เนื่องจากประสบกับปัญหาหลายด้าน และปฏิบัติกันน้อยมากทั้งที่เป็นหน้าที่โดยตรงของผู้บริหาร ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าหมวดวิชาในการจัดการนิเทศ การจัดการนิเทศการศึกษาภายในโรงเรียนมัธยมศึกษายังประสบปัญหาและอุปสรรคหลายด้าน ดังการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่การนิเทศการศึกษาของอาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษาของ อุทัย สร้อยสุข (2520: 5) พบว่า อาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษา ได้ปฏิบัติหน้าที่ด้านการนิเทศการศึกษาอยู่ในเกณฑ์การปฏิบัติเป็นครั้งคราว และผลจากการวิจัยของ กฤษณี น้ำเพชร (2521: ๑) ก็ปรากฏผลในทำนองเดียวกันคือ การนิเทศการศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาอยู่ในเกณฑ์น้อย ส่วนปัญหาและอุปสรรคพบว่า โรงเรียนขาดแคลนวิทยากร หรือผู้เชี่ยวชาญทางด้าน การนิเทศ การศึกษา การขาดผู้รับผิดชอบโดยตรง ขาดแคลนงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ไม่เอื้ออำนวยในการปฏิบัติงาน และขาดการวางแผนดำเนินการอย่างเป็นทางการ เสาวภา เขาวนชลากร (2525: 274-277) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การจัดการนิเทศภายในโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลางสังกัดกองการมัธยมศึกษา" ผลการวิจัยส่วนหนึ่งกล่าวถึงปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการจัดการนิเทศการศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาว่า เนื่องจากขาดงบประมาณ ผู้บริหารไม่เห็นความจำเป็นโดยเร่งด่วน ครูส่วนใหญ่ไม่เข้าใจจุดประสงค์ และเป้าหมายการนิเทศอย่างแท้จริง ตลอดจนไม่ศรัทธาในตัวผู้นิเทศภายใน นอกจากนี้ ประสงค์ สังขะไชย (2526: ๑) ได้ทำการวิจัย

เรื่อง “ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครูเกี่ยวกับงานนิเทศการศึกษาภายในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 4” พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีการปฏิบัติการนิเทศภายในโรงเรียน มีการปฏิบัติ เป็นครั้งคราว ไม่มีระบบแบบแผน โรงเรียนขาดบุคลากรผู้ทำหน้าที่ที่มีความรู้ ครูไม่มีความศรัทธาต่อผู้นิเทศและไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องมีการนิเทศ

ในด้านการศึกษาชั้นบุคลากรที่ต้องนิเทศและพัฒนา คือ ครูผู้ปฏิบัติหน้าที่ทางการศึกษาในโรงเรียน เพื่อให้ครูปฏิบัติงานสอนให้มีประสิทธิภาพ เพราะไม่มีหลักประกันใคว่า ครูที่ผ่านสถาบันฝึกหัดครูมาแล้วจะมีคุณภาพคงที่ตลอดไป ภิญญู สารธร (2513: 93) กล่าวว่า “การพัฒนาบุคลากรในโรงเรียนคือ การดำเนินการช่วยครูทำงานให้ถูกต้องและมีโอกาสเข้ารับการฝึกอบรม เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการของครูแต่ละคน โดยมุ่งผลเพื่อเสริมสร้างให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงานแก่โรงเรียน” การนิเทศและพัฒนาบุคลากรในโรงเรียนมัธยมศึกษา มีความสำคัญยิ่งโดยเฉพาะในปัจจุบัน เป็นช่วงที่โรงเรียนใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นปี 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย 2524 ซึ่งลักษณะโครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตร เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม มีผลกระทบให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในหลายด้าน เช่น วัสดุอุปกรณ์การสอน หลักสูตรหนังสือเรียน ระบบการประเมินผล เป็นต้น จึงเป็นสิ่งที่โรงเรียนต้องสำรวจสภาพการปฏิบัติงาน ัญญาช้อยบพร่องและความต้องการของครู เพื่อปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร สำหรับวิชาภาษาไทยก็เช่นกัน เนื่องจากความเปลี่ยนแปลงของหลักสูตรภาษาไทย ทั้งในด้านจุดมุ่งหมาย โครงสร้างเนื้อหา และวัสดุประกอบรายวิชาต่าง ๆ ทำให้ครูภาษาไทยต้องเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เพื่อให้ปฏิบัติการสอนได้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร ดังที่ สุจริต เพียรชอบ (2531: 20) กล่าวว่า “ในการนำหลักสูตรวิชาภาษาไทยไปใช้เพื่อให้สัมฤทธิ์ผลตามจุดหมายที่ได้กำหนดไว้ นั้น บุคคลทุกฝ่ายจะต้องร่วมมือกันเป็นอย่างดีทั้งด้านผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาภาษาไทย” นอกจากนี้ จากการวิจัยของ วิไลวรรณ ทรัพย์เจริญ (2522: จ) เรื่อง “ความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษา ครูภาษาไทย และนักเรียน เกี่ยวกับสมรรถภาพครูภาษาไทย” พบว่า สมรรถภาพที่จำเป็นที่สุดสำหรับครูภาษาไทย ได้แก่ สมรรถภาพในการเตรียมและการสอน การมีเหตุผล ชยัน กระตือรือร้นในการสอนและปรับปรุงการสอน ใช้ภาษาได้ดีทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน สามารถถ่ายทอดความรู้ได้ดี

ในปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา ยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร เนื่องจากครูภาษาไทยได้ประสบกับปัญหาค้นต่าง ๆ ซึ่งอาจเกิดจากผู้บริหาร นักเรียน และ

ครูภาษาไทย ดังที่ สุจิตต์ เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรหม (2523: 6-7) กล่าวถึง ปัญหาการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นกับครูภาษาไทยไว้ 2 ด้านคือ ด้านทัศนคติต่อการเป็นครูภาษาไทย เกิดความเบื่อหน่ายในการสอน และด้านการเรียนการสอน ครูไม่เข้าใจหลักสูตร และเนื้อหา ขาดประสบการณ์สอน ขาดการใช้สื่อการสอน ขาดการใช้ทักษะสัมพันธ์และคำราชาวิชาภาษาไทย ที่ให้ครูใช้ค้นคว้าเกี่ยวกับการสอน และ ไพฑูริย์ สินลารัตน์ (2525: 377) กล่าวถึง ปัญหาของครูภาษาไทยไว้ว่า ครูเป็นผู้กำหนดแนวทางและกิจกรรมต่าง ๆ ของการศึกษา ปัญหาที่สำคัญคือ ขาดความรู้ ความกระตือรือร้น ขาดความตระหนักสำนึกในการดำเนินการสอนอย่างมีคุณภาพ และขาดกำลังใจ จากการวิจัยของ สุชาติ วงศ์สุวรรณ (2525: 107) พบว่า ผู้บริหารเห็นว่า หลักสูตรวิชาภาษาไทยมีปัญหาระดับมากในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านจุดประสงค์ของหลักสูตร ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2520: 4-5) กล่าวถึง ความบกพร่องในการเรียนการสอนภาษาไทย ซึ่งเนื่องมาจากครูว่า ความบกพร่องในการสอนภาษาไทยที่สำคัญที่สุดคือ การขาดความเอาใจใส่และความพยายามในอันที่จะค้นหาวิธีสอนที่ได้ผล และการผลิตวัสดุอุปกรณ์ไม่ก้าวหน้า ซึ่งต้องถือเป็นความรับผิดชอบตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงลงมาถึงครู อาจารย์ที่สอนร่วมกัน

ปัญหาจากการนิเทศการสอนภาษาไทย เป็นสาเหตุหนึ่งของการเรียนการสอนภาษาไทยที่ขาดประสิทธิภาพ และจากการประสบปัญหาดังกล่าว จึงควรให้ความช่วยเหลือแก่ครูผู้สอน ดังที่ การวิจัยของ จุไรรัตน์ หมั่นพงษ์สถาพร (2516: 120) พบว่า

ความช่วยเหลือที่ครูต้องการจากศึกษานิเทศก์ ในอันดับสูงคือ การจัดทำเอกสารประกอบการสอนให้ครู การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร การจัดหาหนังสือภาษาไทยไว้ในห้องสมุด การสาธิตการใช้อุปกรณ์การสอนภาษาไทย เทคนิคการสร้างข้อสอบแบบต่าง ๆ จัดส่งเอกสารและความเคลื่อนไหวทางวิชาการให้ครูทราบ และการแนะนำหนังสืออ่านที่ดี

นอกจากนี้ยังมีผู้วิจัยเกี่ยวกับความต้องการการนิเทศการสอนภาษาไทยของครูผู้สอนภาษาไทยที่สอดคล้องกันคือ ตติยา โสรัสสุขะโต (2523: จ) ทำการวิจัยเรื่อง "ความต้องการการนิเทศของครูภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษา" พบว่า ครูภาษาไทยมีความต้องการการนิเทศการศึกษาอยู่ในระดับมากเกือบทั้งหมด แต่ได้รับการนิเทศในระดับน้อยมากในปีเดียวกัน ทวี ชำนินอก (2523: 82) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความต้องการการนิเทศการสอนวิชาภาษาไทยของอาจารย์ในวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" พบว่า อาจารย์

ผู้สอนภาษาไทยมีความต้องการให้มีการฝึกอบรมและนิเทศการสอนมากเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา การปรับปรุงวิธีการสอน หลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน วิธีการสร้างและใช้อุปกรณ์การสอน ความรู้เกี่ยวกับแหล่งวิชาการและวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน” ชำนาญ ม่วงศรีศักดิ์ (2527: 95) ทำการวิจัยเรื่อง “ความต้องการการนิเทศการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย 2524 ของครูภาษาไทย เขตการศึกษา 8” พบว่า ครูภาษาไทยมีความต้องการการนิเทศการสอนด้านต่าง ๆ ดังนี้คือ ด้านวิธีการสอน ด้านเนื้อหาวิชา ด้านการจัดกิจกรรมการสอน และกิจกรรมเสริมหลักสูตร ด้านหลักสูตรวิชาภาษาไทย ด้านการวัดและประเมินผล และ ชันทอง แสนอุ้ม (2530: 38) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความต้องการการนิเทศทางวิชาการของครูภาษาไทย สังกัดกรมอาชีวศึกษา” ผลการวิจัยพบว่า ครูมีความต้องการด้านหลักสูตร ด้านจุดประสงค์ ด้านเนื้อหาวิชาและหนังสือเรียน ด้านวิธีการสอน ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดและประเมินผล ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร และด้านความก้าวหน้าทางวิชาการ อยู่ในระดับมาก

ดังนั้น จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับความต้องการการนิเทศภายในโรงเรียนของครูภาษาไทย ดังกล่าวพบว่า ครูภาษาไทยมีความต้องการการนิเทศในด้านต่าง ๆ มาก แต่ได้รับการช่วยเหลือและการปฏิบัติการนิเทศในระดับน้อยมาก ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูภาษาไทย มีความปรารถนาจะเห็นครูภาษาไทยทุกคนมีประสิทธิภาพในการสอนภาษาไทย สามารถผลิตนักเรียนให้ได้ รับประโยชน์และได้รับประสบการณ์ที่มีคุณค่าให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิจัย และพัฒนาโครงการจัดกิจกรรมการนิเทศภายในตามความต้องการของครูภาษาไทย และเพื่อเป็นประโยชน์ในการนิเทศวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ เป็นประโยชน์ต่อครู ผู้บริหาร หัวหน้าหมวดภาษาไทย ศึกษานิเทศก์ และผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้นำไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมการนิเทศภายในของหมวดวิชาภาษาไทยตามความคิดเห็นของผู้บริหารหรือผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยและครูภาษาไทยที่มีต่อการจัดการนิเทศภายในโรงเรียน
2. เพื่อพัฒนาโครงการ จัดกิจกรรมการนิเทศภายในของหมวดวิชาภาษาไทย โรงเรียนมัธยมศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมการนิเทศภายในของหมวดวิชาภาษาไทย ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร หรือผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ ครู และหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 11 จำนวน 129 โรงเรียน (ดูรายละเอียดรายชื่อโรงเรียน ภาคผนวก ข. หน้า 215)

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยนำเสนอโครงการพัฒนาการจัดกิจกรรมการนิเทศภายในหมวดวิชาภาษาไทย โรงเรียนมัธยมศึกษาเฉพาะด้านที่มีการจัดกิจกรรมการนิเทศน้อยเท่านั้น โดยพิจารณาจากค่ามัธยิม เลขคณิต ตั้งแต่ 2.50 ลงมา

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การพัฒนาโครงการจัดกิจกรรมการนิเทศภายใน หมายถึง การนำเสนอโครงการจัดกิจกรรมการนิเทศภายในโรงเรียนที่ผู้บริหาร หรือผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หรือหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย ดำเนินการเพื่อให้ครูภาษาไทยได้มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ในด้านต่าง ๆ อันได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านเนื้อหาและหนังสือเรียน ด้านวิธีสอน ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดและประเมินผล ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร และด้านการส่งเสริมสมรรถภาพทางวิชาการของครู เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยยิ่งขึ้น โครงการประกอบด้วย หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการนิเทศและการประเมินผล

หมวดวิชาภาษาไทย หมายถึง หมวดวิชาที่เปิดสอนวิชาภาษาไทย ทั้งวิชาบังคับและวิชาเลือก ในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 11

เขตการศึกษา 11 หมายถึง อาณาเขตรวมหน่วยงานที่รับผิดชอบในการดำเนินการศึกษา ซึ่งแบ่งตามสภาพภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม อันได้แก่ โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ใน 5 จังหวัด คือ ชัยภูมิ นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ และศรีสะเกษ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้โครงการการนิเทศภายในตามความคิดเห็นของผู้บริหาร หรือผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ ครู และหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยในด้านหลักสูตร เนื้อหาและหนังสือเรียน วิธีสอน

สื่อการสอน การวัดและประเมินผล กิจกรรมเสริมหลักสูตร และด้านการส่งเสริมสมรรถภาพทางวิชาการของครูภาษาไทย

2. ทราบสภาพการจัดกิจกรรมการนิเทศภายในของหมวดวิชาภาษาไทย เขตการศึกษา

11

3. เป็นการช่วยพัฒนาการเรียนการสอน และเพิ่มสมรรถภาพครูภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4. ช่วยให้ผู้เกี่ยวข้องนำโครงการการจัดกิจกรรมนิเทศที่เสนอไปใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย

5. เป็นแนวทางให้ผู้เกี่ยวข้องได้นำไปปรับปรุงงานด้านการจัดกิจกรรมการนิเทศภายในหมวดวิชาภาษาไทย ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

6. เป็นประโยชน์ต่อการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยต่อไป